

Coğrafyalar

Gördüklerimizin, göremediklerimizin bir tür sunumu, bir nevi yokluğun kompozisyonu olduğunu anladım. Yaşananların arka planında kalan yaşanamayanlar üstünden gelişen bir duyumsamanın hükümrانlığında sürükleniyoruz. Zihin adı verilen bir boşluğun içinde yuvarlanan plastik bir top gibi, durmak üzere giderek yavaşlayan bir ivmeyle ilerlerken, bazen arkadan esen bir rüzgarın yarattığı itici güç bizi beklenmedik coğrafyalara sürüklüyor. İstenmeyen bir misafirin oturduğu koltuğa sığma çabasına karışıyor hayata tutunma çabası. Anılar, bardağın dibinde biriken bir tortu gibi hafızada yerini alıyor. Sıcaklık günden güne değişiyor coğrafyalarda, havadaki nem form değiştiriyor. Deforme olan bir anıyı bir damla suya hapsederek yaprağın ucuna yerleştiriyor. En nihayetinde tekrar toprağa kavuşmak hayaliyle, o da rüzgarı beklemede. Havada uçuşan bir bim poşeti kapatıyor birden tüm manzarayı. Kırmızı beyaz bir perdeden sızıyor içeri artık gün ışığı. Gerçeklik farklı bir gerçekliğe bürünüyor böylece, geçmiş i unutturuyor zaman, zamanla.

Aniden tutan bir hıçkırıkla kendine geliyor, nerede olduğunu anlamak için etrafına bakınıyorsun. Ama tanıdık bir yer değil burası, bambaşka bir diyar. Daha önce hiç görmediğin manzaralar eşliğinde yolculuk başlıyor tekrar. Bu sefer de arkadan tüm şiddetiyle yaklaşan bir bisiklet zili yarıda kesiyor yolculuğu, hevesler tükenmek üzere. Bir harf düşüyor toprağa, alfabeden eksiliyor. Eksilen bu ses tüm hikayeyi değiştiriyor bundan sonra. Artık kurulan tüm cümlelerde eksik kalan bir ses var. Bir gün o sesi hatırlayan kimse kalmadığında diyalog da bitecek. Sabah mırıldandığım şarkı neydi diye hatırlamaya çalışırken birden sus pus oluyorum ben de bu yüzden, nedenini bilmeden.